

ДВАМА КРАДЦИ СЕ НАДЛЪГВАТ

chitanka.info

Един поп наел двама слуги. Те му слугували десетина дни и започнали да си говорят:

— Хайде да откраднем парите на попа — казал единият.

— Хайде — съгласил се другият. Попадията чула и ги обадила на попа.

— Чакай — казал попът — да си скрия парите в кладенеца.

Добре, но докато си говорили така, слугите чули разговора и почнали да ги следят. Единият от тях пазил цяла нощ и видял, че попът и попадията спуснали един сандък с пари в кладенеца. Сутринта двамата слуги намерили едно дълго въже и се сговорили още същата нощ, когато заспят попът и попадията, да измъкнат сандъка с парите от кладенеца.

Когато всичко заспало, единият слуга казал на другия:

— Ще ме вържеш с единия край на въжето и ще ме спуснеш в кладенеца. Но ще спуснеш и другия край, а ти ще държиш въжето по средата. На единия край аз ще вържа сандъка. Ти ще изтеглиш най-напред мене, а после заедно ще извадим сандъка.

Отишли при кладенеца. Единият вързал другаря си и го спуснал. Слугата, който влязъл в кладенеца, вързал сандъка и извикал:

— Хайде, побратиме, тегли!

Добре, но другарят му не изтеглил най-напред него, а измъкнал сандъка. След това хвърлил другия край на въжето в кладенеца, нарамил сандъка с парите и избягал в гората.

Оня в кладенеца полека-полека се покатерил по камъните и излязъл навън. Поогледал се, ала не видял нито другар, нито пари.

Той отишъл в една фурна, купил цяла табла със симици, тръгнал из гората и викал:

— Симици продавам, симици... Другарят му бил много огладнял. Той чул и извикал:

— Симицчия, ей симицчия, дай ми два-три симици, от два дни нищо не съм ял.

Симицчията отърчал при него и рекъл:

— Ей, приятелю, ти тука ли си?

— Ех, щом ме намери, тука съм — отговорил неверният другар.

— Хайде да делим парите!

— Ех, щом ме намери — да ги делим.

Започнали да делят. Разделили ги по равно, ама останала една жълтица, цели петстотин гроша. Нея не могли да разделят. Почнали да се карат.

— Аз ще я взема — викал единият.

— Мен ми се пада — казвал другият.

Този, който побягнал с парите, казал:

— Да не се караме. Аз ще я прибера, а ти ела в неделя у дома — имам една жълтица от двеста и петдесет гроша, ще ти я дам. Така ще си изравним сметката.

Дошла света неделя и другарят отишъл у дома му. Този, който взел голямата жълтица, се престорил на умрял и легнал в една дупка зад къщата. Жена му виела из къщата, както се вие за умрял човек.

Влязъл другарят в къщата и запитал къде е мъжът ѝ.

— Бог да го прости — казала тя. — Умря.

— Кажи ми поне, къде му е гробът. Ние бяхме много добри приятели, искам да му припаля една свещ.

— Ей там, зад къщата.

Отишъл другарят към гроба и почнал да мучи като вол „буу, буу“ и хвърлял земя, шумалък, що му попаднело към дупката.

— Брей — рекъл си легналият, — той наистина ще ме затрупа и аз ще умра.

И току-виж, изведенъж изскочил из дупката.

Оня, който се престорил на вол, направил се, че уж нищо не разбрал, а само рекъл:

— О, приятелю, жив ли си?

— Ех, щом ме намери, жив съм, защо да не съм жив.

— Дай да делим жълтицата, затова съм дошъл.

— А бе, аз нямам никаква пара!

— Ааа, така ли? Я ми дай жълтицата да я пазя и аз една седмица, та като дойде света неделя, ела у дома да я поделим!

Нямало какво да прави онзи — дал му я.

Дошла света неделя. Сега този, който взел голямата жълтица, се престорил на умрял. Вечерта го занесли в църква. Дошъл другарят му да делят жълтицата и попитал жена му:

— Къде е побратимът?

— Бог да го прости — отговорила жената, — умря. Нямаше време да го погребем, та го отнесохме в църквата да пренощува.

— Ех, рекъл той — много добре си животувахме. Искам да го видя, докато не е влязъл в гроба.

И се запътил за църквата.

Когато стигнал до вратата на църквата, било много тъмно. Ето че насреща му идат десет души крадци, да оберат църквата. Той в тъмнината се смесил с тях. Никой не го забелязал. Крадците се запънали да строшат вратата, но тя била много яка. Този, който им бил главатар, рекъл:

— Я дръжте торбата с жълтиците, та аз да разбия вратата.

Другарят на умрелия грабнал в тъмнината торбата с жълтиците. Главатарят помислил, че е дал торбата на свой човек. Строшили вратата, влезли в църквата. Другарят на мнимия умрял се покачил с торбата жълтици на една таванска греда на църквата.

Било тъмно като в рог. Крадците запалили една свещ и видели мъртвеца. Обхванал ги страх. Един от тях казал:

— Чакайте, ще опитам сабята си на мъртвия, дали може да сече човек.

Този, който бил на гредата, извикал:

— Станете, мъртви, да изловим живите!

Лъжемъртвецът, който едва дишал от смъртен страх, защото чул, че искали да го съсекат, скочил на крака. Изплашените крадци през глава избягали от църквата.

Тогава другарят на лъжемъртвеца се обадил от гредата:

— Ей, побратиме, жив ли си?

Двамата си разделили торбата с жълтици, която била на крадците.

Единият си прихванал и за жълтицата. И до ден-днешен вече не се лъжат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.